

Peter Brook

Een onderhoud na de storm

Alle mensen zijn merkwaardig, maar jammer genoeg beseffen zij het niet.

Peter Brook stamt uit een familie van wetenschappers. geen wonder dus dat hij, al vroeg in zijn regisseurscarrière, ging inzien hoezeer het theater gediend is met het soort research waarvoor de wetenschap haar experimentele laboratoria heeft, en dat hij er later, in 1970, toe besloot zelf een dergelijk (theater-)laboratorium (*Centre International de Recherches Théâtrales*, Parijs) op te richten en te leiden.

Anders dan de vorser kan de theatermaker zijn proeven echter bezwaarlijk uitvoeren achter gesloten deuren. Naar Brook het zelf opmerkte, moeten die laatste in het theater "constant worden opengegooid" - al was het maar om het experiment niet gespend te laten zijn van zijn laatste, cruciale element : het publiek. Daar gaat het namelijk om.

Brooks eeuwige zoeken, zijn empirisch aftasten van alle mogelijkheden die zich aandienen, de eindeloze reeks inspanningen die hij zichzelf en zijn medewerkers oplegt, zijn compromisseloos afwegen van tegengestelden, zijn pretentieloos uitbenen, uitpuren, distilleren van vormen, zijn graven naar essentie, hebben uiteindelijk enkel tot doel alle lagen van een zo gedifferentieerd mogelijk publiek te boeien. Beter : te raken.

In het interview dat Brook *Etcetera* toestond, vertelt hij hoe hij gaandeweg tot die inzichten en doelstellingen is gekomen en verklaart hij zich bereid het hele proces nog eens over te doen n.a.v. zijn encensering van Shakespeares *Tempest*. Het resultaat van dat jongste experiment is inmiddels bekend : de hemel is nooit zo helder als na een storm.

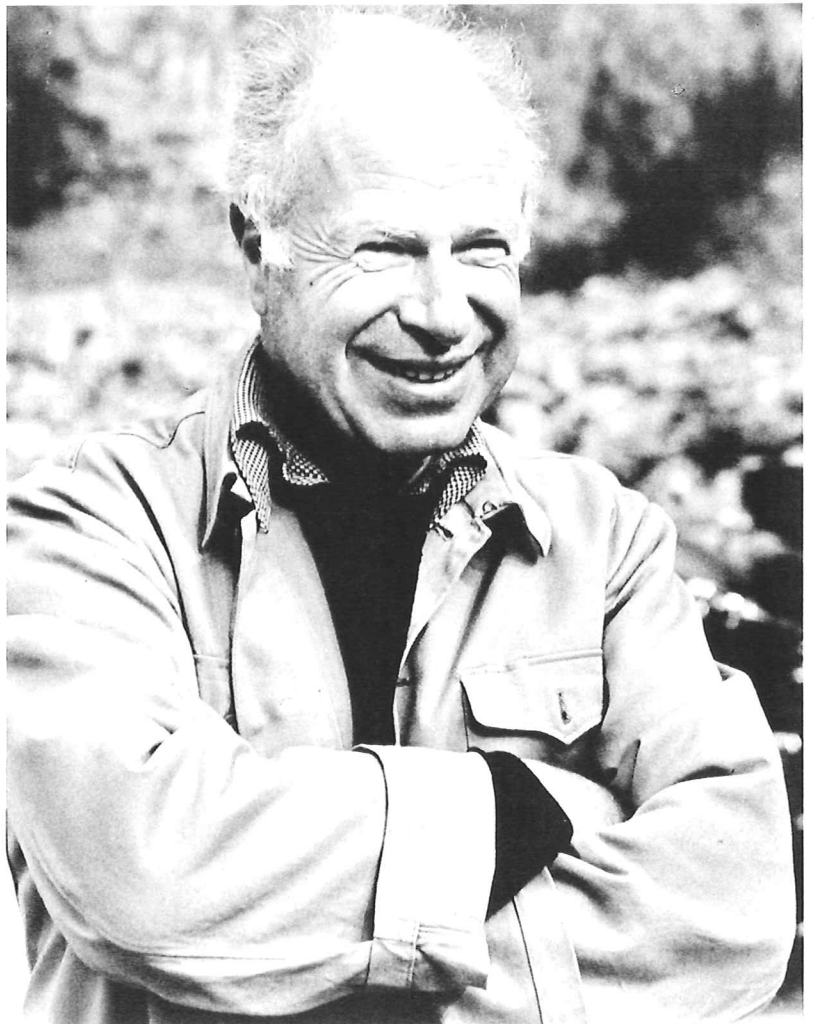

Foto David Simmonds